

O modrem mandarinu.

Priobčil *Ivan Podgornik.*

itajskemu cesarju se zameri nekoč njegov mandarin. Cesar ga pahne v ječo. Dvorjani pa so radi imeli tega mandarina, ker je bil jako moder in pameten, zato prosijo cesarja, naj mu prizanesi. Cesar bi mu prizanesel, ali le tedaj, če mu mandarin dobi konja, ki ni ne belec, ne sirec, ne šarec, ne sivec, ne vranec, ne rjavec, kratko in malo, cesar našteje konj, kolikor si jih izmisli.

Dvorjani zmajo z glavami, a vendar gredo v ječo, da naznanijo mandarinu, kaj mu je storiti, da mu cesar prizanesi.

»Velja!« vzklikne modri mandarin, »pripravim mu ga!«

Dvorjani se vrnejo k cesarju, in ta ukaže, da izpuste mandarina iz ječe, a silno ga mika, kako mu mandarin ugoditi.

Modri in pametni mandarin pa pravi: »Sporočite cesarju, da imam konja že v hlevu, ampak ponj mora priti ne v ponedeljek, ne v torek, ne v sredo, ne v četrtek, ne v petek, ne v soboto in ne v nedeljo, ampak katerikoli drugi dan, kadar njega milosti drago!«

Dvorjani sporoče to cesarju, a temu je mandarinov odgovor tako zelo po volji, da ga takoj pomilosti.

Nosek.

*Madar malo zlažem
mamici se zlati,
da na nosku, pravi,
laž se da spoznati.*

*Hje pa prodajalec
naš je zvedel to,
da bonbončke ližem
rada jaz tako?*

*Ali ti mu, nosek,
tudi to poveš?
To povedati mu vsekdar
v prodajalni — smeš!*

Zmagoslav.

